

ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัตนา รักษการ

ความรู้สึกของท่าน ขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งอธิการบดี

ตำแหน่งอธิการบดีเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ ถือว่าเป็นหัวหน้าส่วนราชการ ทั่วประเทศมีมหาวิทยาลัยอยู่มากกว่า ๑๐๐ แห่ง โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยราชภัฏก็มี ๔๐ แห่ง เพราะฉะนั้นการได้เป็นผู้บริหารสูงสุดของสถาบันอุดมศึกษาก็เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ สำหรับตัวดิฉันเองได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เป็นอธิการบดีถึง ๔ วาระต่อเนื่อง ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๒ ดำรงตำแหน่งครบ ๔ ปี ก็ได้รับการสรรหาและได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ อีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ เมื่อดำรงตำแหน่งไปได้ปีกว่าก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญก็คือมีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ ต้องทำการสรรหาอธิการบดีใหม่ภายใต้พระราชบัญญัติใหม่ ก็ได้รับการสรรหาให้ดำรงตำแหน่งอีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ดำรงตำแหน่งไปจนครบวาระ ๔ ปี ก็ได้รับการสรรหาเป็นครั้งที่ ๔ ได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๑ ครบวาระในวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๕ ที่ผ่านมา ถามว่ามีความรู้สึกอย่างไร จริงๆ แล้วตอนแรกที่ได้รับการสรรหาใหม่ๆ ก็วิตกกังวลว่าจะทำหน้าที่ได้ดีมากน้อยแค่ไหน ถึงแม้ว่าจะเคยเป็นผู้บริหารมาหลายระดับ แต่เมื่อจะต้องมารับผิดชอบในระดับสูงสุดก็กังวล แต่ว่าด้วยความกังวลก็ทำให้พยายามศึกษา และเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภารกิจของมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นวิธีการบริหารจัดการว่าทำอะไรถึงจะทำงานให้ได้ดี นำมหาวิทยาลัยไปสู่ความเจริญก้าวหน้าเป็นที่พึงพอใจและเป็นที่ยอมรับของประชาคมทั้งภายในและภายนอก ก็ได้พยายามเรียนรู้มาอย่างต่อเนื่อง นับว่าได้ดำรงตำแหน่งนี้ น่าจะนานที่สุดคนหนึ่ง

ดำรงตำแหน่งถึง ๑๓ ปี ๒ เดือน ถ้าถามว่ารู้สึกอย่างไรก็ต้องตอบว่า รู้สึกภาคภูมิใจและเป็นเกียรติ
ประวัติกับชีวิตเป็นอย่างยิ่ง

การบริหารงานของท่านเมื่อครั้งยังดำรงตำแหน่งอธิการบดี

ในสมัยที่ดำรงตำแหน่งอธิการบดีก็ได้ร่วมทำงานกับคณะผู้บริหารและบุคลากรต่างๆของ
มหาวิทยาลัยในระยะเวลา ๑๓ ปีกว่า ก็คิดว่าได้ใช้วิธีการบริหารโดยการเรียนรู้และก็แก้ปัญหาไปเรื่อยๆ
คิดว่าการเปลี่ยนแปลงและมีความสำเร็จอยู่บ้างทั้งในแง่ของผลลัพธ์และการะบวนการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ได้สร้างวัฒนธรรมที่ดีในการทำงานให้กับองค์กรในหลายๆ เรื่อง วัฒนธรรมแรกที่ดีก็คือในเรื่องของการ
ทำงานโดยเน้นในเรื่องของการกระจายอำนาจให้หน่วยงานและบุคคลได้ร่วมรับผิดชอบ ไม่มีภารกิจใดๆที่
ผู้บริหารจะทำสำเร็จได้โดยลำพัง เพราะฉะนั้นเรามีการจัดโครงสร้างการบริหารองค์กรไปในรูปของ
หน่วยงานที่เรียกว่าคณะและสำนัก ซึ่งในคณะและสำนักก็มีผู้บริหารในระดับต่างๆ มีสมาชิก มีบุคลากรใน
หน่วยงานนั้นๆ เพราะฉะนั้นในการทำงานเราก็กระจายอำนาจลงไป หน่วยงานต่างๆ ก็มีหัวหน้าหน่วยงาน
และเมื่อมีตำแหน่ง มีภารกิจ มีความรับผิดชอบก็มอบอำนาจการบริหารจัดการไปด้วย หน่วยงานต่างๆ
ก็บริหารงานค่อนข้างจะเบ็ดเสร็จทั้งในแง่ของการบริหารวิชาการ การบริหารงบประมาณ รวมทั้งการ
บริหารงานบุคคลระดับหนึ่ง ถือว่าเป็นการให้โอกาส ให้อำนาจ ให้ความรับผิดชอบแก่ผู้บริหาร เมื่อมีการ
กระจายอำนาจไปสู่หน่วยงาน แต่ละหน่วยจะใช้กระบวนการและกลไกที่ทำให้คนในหน่วยงานนั้นได้เรียนรู้
ร่วมกัน เกิดความรับผิดชอบร่วมกัน ถือว่าวัฒนธรรมอันแรกที่ประสบความสำเร็จคือการกระจายอำนาจสู่
หน่วยงานให้เกิดความรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งคิดว่าวัฒนธรรมนี้ได้ดำรงอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ เพราะว่า
หน่วยงานเราใหญ่ บุคลากรในปัจจุบันก็หลายร้อยคน เพราะฉะนั้นจะบริหารในรูปของการรวมอำนาจหรือ
ว่าเบ็ดเสร็จเด็ดขาดอยู่ที่ผู้บริหารระดับสูงนั้น งานคงไม่ประสบความสำเร็จ จึงพยายามสร้างวัฒนธรรม
ที่ว่าทำอะไรหน่วยงานจะรับผิดชอบต่องานของตนเองให้เกิดความสำเร็จสูงสุด อันนี้เป็นวัฒนธรรมแรก

วัฒนธรรมที่คิดว่าเป็นปัจจัยแห่งความสำเร็จอีกประการหนึ่ง ก็คือการทำงานที่มุ่งเน้นความสำเร็จและคุณภาพมาตรฐานเป็นที่ตั้ง ก็พยายามจะสร้างความเข้าใจกับสมาชิกขององค์กรอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นระดับบริหารและระดับปฏิบัติว่าในยุคที่มหาวิทยาลัยเกิดขึ้นมากมาย ในยุคที่ประชากรลดลง นักเรียนที่เข้าสู่ระดับอุดมศึกษาลดลงตามจำนวนประชากร มหาวิทยาลัยก็ต้องเข้าสู่กระบวนการของการแข่งขันกันในเรื่องของคุณภาพ จึงต้องสร้างความเข้าใจว่า มหาวิทยาลัยจะอยู่รอดได้ มหาวิทยาลัยจะเป็นที่ยอมรับได้นั้น ก็จะต้องผลิตสินค้าหรือทำผลผลิตของเราให้ได้คุณภาพและมาตรฐานแข่งขันกับเขาได้ ในการทำงานนั้นเราก็จะยึดเรื่องของแผน เรื่องของยุทธศาสตร์เป็นที่ตั้ง เพราะฉะนั้นก็จะมีกระบวนการของการกำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ พันธกิจ เป้าประสงค์ มีการกำหนดกิจกรรม มีการทำแผนงาน โครงการ มีการกำหนดตัวชี้วัดและเป้าหมายที่ชัดเจนว่าการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จนั้นมีตัวอะไรเป็นตัวบ่งชี้หรือตัวชี้วัด แล้วใช้เกณฑ์มาตรฐานอะไร เมื่อสร้างความเข้าใจอย่างนี้เราก็จะให้ทุกคนคำนึงถึงความสำเร็จ ทำอย่างไรจึงจะได้มาตรฐานตามที่กำหนด และในกระบวนการเหล่านี้เราก็จะมีเรื่องของการทำงานให้คำแนะนำ ดูแล ให้กำลังใจ มีมาตรการจริงจัง มีการให้ความรู้ มีผู้เชี่ยวชาญ ผู้บริหาร ผู้กำกับตัวชี้วัดต่างๆคอยเป็นที่ปรึกษาดูแลให้ และจะมีการกำกับดูแลคุณภาพโดยใช้ระบบของการประเมินคุณภาพ เพราะฉะนั้นเมื่อได้รับการประเมินคุณภาพทุกคนก็จะพยายามทำให้ผลประเมินของตนเองดี และก็ผ่านเกณฑ์มาตรฐานเป็นอย่างดี ถ้าหากว่ามีอะไรที่เป็นข้อเสนอนั้นก็ต้องนำไปปรับปรุงแก้ไขให้ได้คุณภาพและมาตรฐานที่สูงยิ่งขึ้น การทำงานในลักษณะนี้ อย่างต่อเนื่องทำให้เกิดวัฒนธรรมอย่างหนึ่งก็คือว่าทำอะไรต้องทำให้ดีที่สุด หน่วยงานต่างๆ ก็จะทำงานเพื่อให้ผ่านการประเมินในระดับที่สูงคือระดับดีหรือดีมาก ก็ถือได้ว่าเป็นการสร้างวัฒนธรรมของการทำงานที่เน้นคุณภาพและความสำเร็จเป็นที่ตั้ง นี่ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในแง่ของการทำงานที่จะประสบความสำเร็จ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จประการที่ ๓ ก็คือการสร้างวัฒนธรรมในการทำงานที่หนุนเสริมซึ่งกันและกัน หรือการทำงานเป็นทีม ซึ่งในกรณีนี้ก็ไม่ได้การทำอะไรจะให้คนในหน่วยงานนั้นทำงานโดยเน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มีการประชุม ปรึกษาหารือ แล้วก็มีการเชื่อมโยงสื่อสารได้โดยตรงอย่างที่เรียกว่าการสื่อสารในแนวระนาบหรือที่เรียกว่าเป็น Flat Organization คือไม่ต้องมีการสั่งการ หน่วยงานใดมีความชำนาญในเรื่องอะไร หรือมีองค์ความรู้ในเรื่องอะไรก็สามารถจะแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับหน่วยงานอื่นๆได้ สามารถนัดหมายได้ เรียกประชุมได้ และมหาวิทยาลัยก็จัดสิ่งหนึ่งที่เรียกว่ากระบวนการจัดการความรู้ เรามีความเชื่อว่าในมหาวิทยาลัย ในองค์กรต่างๆ คนในองค์กรนั้นๆ ได้สั่งสมประสบการณ์อันเกิดจากการทำงานที่ดี เกิดจากการเรียนรู้จากผู้อื่นที่ดี ซึ่งประสบการณ์หรือสิ่งที่เป็นความรู้ของบุคคลนั้นมันเป็นความรู้ที่มีคุณค่า ทำอย่างไรความรู้เหล่านั้นจะมาแลกเปลี่ยนกับผู้อื่นหรือมาเผยแพร่สู่ผู้อื่นได้ เราก็มีกระบวนการหนึ่งที่เราเรียกว่าการจัดการความรู้นั้นคือจัดกระบวนการให้แต่ละคนที่มีความเชี่ยวชาญ มีความรู้ในเรื่องต่างๆ มาเปิดเวทีให้มีการได้พูดคุยสื่อสาร เพื่อให้ผู้อื่นได้มีโอกาสเรียนรู้ ซึ่งอาจจะต้องมีการวิเคราะห์กันว่าองค์ความรู้อะไรของบุคคลนั้นๆ หรือของหน่วยงานต่างๆ เป็นองค์ความรู้ที่มีประโยชน์ แล้วก็ควรที่จะถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าถึงได้แทนที่จะเก็บไว้คนเดียวแล้วหายไป จะต้องมาคุยกันว่าเราจะเอาองค์ความรู้นั้นๆ มาแลกเปลี่ยนกันอย่างเป็นระบบอย่างไร เพื่อให้คนอื่นเข้าถึงได้ เก็บสะสมไว้เป็น

องค์ความรู้ของหน่วยงานนั้นๆ และของมหาวิทยาลัยเรียกว่ากระบวนการจัดการความรู้ เช่น อาจารย์ท่านหนึ่งมีประสบการณ์ในการสอนมาก สอนนักศึกษามหาวิทยาลัยให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทำนองที่ทำให้นักศึกษามีคุณภาพมากที่สุด แทนที่อาจารย์ผู้นั้นจะเก่งคนเดียว หรือแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในวงแคบๆ ก็อาจจะจัดให้มีเวทีที่จะมาเผยแพร่แลกเปลี่ยนกัน มีการจัดบันทึกข้อมูล มีการที่จะเก็บองค์ความรู้นั้นเพื่อให้คนอื่นเข้าถึงได้ หรือบางคนมีองค์ความรู้เกี่ยวกับในเรื่องของงานวิจัยในเรื่องของการเขียนข้อเสนอโครงการที่ดีที่ทำให้ได้รับงบประมาณหรือคนบางคนอาจจะมีความรู้หรือเทคนิคในแง่ของการบริการวิชาการที่มีประสิทธิภาพสามารถจะเอางานบริการวิชาการมาบูรณาการกับการเรียนการสอนหรือการวิจัยได้ สิ่งเหล่านี้เป็นความสามารถที่เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ เกิดจากการเรียนรู้ เพราะฉะนั้นทำอย่างไรจึงจะให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ตรงนี้ก็มีกระบวนการของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และหนุนเสริมซึ่งกันและกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็ได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง อันนี้เป็นเพียงตัวอย่างปัจจัยแห่งความสำเร็จในการทำงาน ถ้าคิดว่าทำงานมา ๑๓ ปีกว่าๆ ได้รับความสำเร็จ ก็มีวัฒนธรรมที่มันเกิดขึ้นบางประการที่คิดว่าดีก็ควรจะทำให้อยู่กับมหาวิทยาลัยแห่งนี้ต่อไป

ผลงานที่โดดเด่นและเป็นที่ประจักษ์ ขณะที่ท่านได้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี

ผลงานที่โดดเด่นในช่วงระยะเวลาของการดำรงตำแหน่งอธิการบดี น่าจะมีหลายอย่าง ประการแรกน่าจะเกิดก่อนเพื่อนเลยก็คือการจัดตั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรที่แม่สอด ที่จริงแล้วขณะนี้เป็นที่รู้จักว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรของเราเหมือนมีวิทยาเขตอยู่ที่นั่น แต่เราเรียกกันว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร แม่สอด เดิมเรียกว่าศูนย์อุดมศึกษาแม่สอด จริงๆ แล้วจุดนี้ต้องยกให้เป็นความคิดและผลงานแรกเริ่ม ของอดีตอธิการบดีผศ.เจนวิทย์ ผาสุข สมัยที่ท่านดำรงตำแหน่งอธิการบดี เมื่อปีพ.ศ.๒๕๓๕ ท่านได้ไปขอใช้พื้นที่ของกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่เป็นพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม จำนวน ๖๐๐ ไร่ ที่แม่สอด ซึ่งกรมป่าไม้ก็อนุญาตให้ใช้เป็นเวลา ๓๐ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ไปขอก็ถูกคัดค้านว่าจะไปขอทำไม มันไกลมาก อาจารย์เราจะไปทำอะไร จะไหวหรือไม่ แต่ต้องยอมรับว่าเป็นวิสัยทัศน์ เพราะขณะนี้สถานที่นี้ก็กลายเป็นอีก หนึ่งมหาวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยลูกของมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรที่ขยายโอกาสอุดมศึกษาในท้องถิ่นให้กับลูกหลานชาวจังหวัดตาก ๕ อำเภอชายแดนตะวันตก ซึ่งต้องถือว่าเป็นผู้ต่อยโอกาสในเรื่องของการมีโอกาสได้เรียนในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากเส้นทางคมนาคมมันลำบาก ในปีนั้นที่ท่านไปขอพื้นที่ก็ยังไม่มียงบประมาณจะไปทำอะไรจนกระทั่งในปีพ.ศ.๒๕๔๓ ตัวดิฉันเองเป็นอธิการบดี เราก็เลยขอให้ท่านผศ.เจนวิทย์ ผาสุข ไปเป็นผู้อำนวยการ เหมือนว่าไปเป็นหัวหน้าส่วนราชการที่นั่น ได้ร่วมมือกันโดยคณะกรรมการสภามหาวิทยาลัยในขณะนั้น รวมทั้งบุคคลในท้องถิ่นก็ร่วมกันคิดว่าจะทำพื้นที่ตรงนั้นให้เป็นประโยชน์มากขึ้นกับลูกหลานชาว ๕ อำเภอตะวันตกของจังหวัดตากได้อย่างไร แต่เดิมไปขอพื้นที่ไว้จะใช้เป็นศูนย์ปฏิบัติการและวิจัยทางธรรมชาติตามแนวคิดของท่านอดีตอธิบดี (ดร.นิเชต สุนทรพิทักษ์) ท่านก็มองว่าเป็นการช่วยสงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติ เอาไว้ศึกษาเรื่องป่า ทำให้คนรักป่า แต่ภายหลังก็ได้รับการเรียกร้องจาก

ประชาชนแถวนั้นว่าเก็บที่ไว้ ๒๐๐ ไร่ น่าจะทำสถานที่เรียนให้ลูกหลานได้เรียน ทางมหาวิทยาลัยร่วมกับท่านผู้อำนวยการเจนวิทย์กับท่านผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่นทั้งหลายก็เลยได้ร่วมกันจัดตั้งศูนย์ขยายโอกาสอุดมศึกษาท้องถิ่น ซึ่งปัจจุบันนี้เราเรียกว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร แม่สอด ตั้งแต่ปีพ.ศ.๒๕๔๓ เปิดรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ตั้งแต่ปีพ.ศ.๒๕๔๔ โดยการจัดตั้งมหาวิทยาลัยตรงนี้ถือว่าเป็นตัวอย่างที่ดี (Good Practice) เรื่องหนึ่งก็คือเป็นการจัดตั้งสถาบันที่เกิดจากความต้องการของประชาชน เพราะฉะนั้นเขาก็จะร่วมมือกัน เราก็มีคณะกรรมการชุดหนึ่ง เรียกว่าคณะกรรมการพัฒนาศูนย์บริการทางวิชาการที่แม่สอด โดยมีท่านดร.สุชาติ จึงกิจรุ่งโรจน์ เป็นประธาน และมีผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่นร่วมเป็นกรรมการ ทั้งหมดก็รวมทุนจากทั้งทุนส่วนตัวและทุนจากแหล่งทุนต่างๆ ได้ประมาณ ๑๕ ล้านบาท ก็จัดสร้างอาคารสถานที่ ปรับปรุงสถานที่เพื่อให้จัดการเรียนการสอนได้ก็เริ่มรับนักศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ แล้วก็เติบโตขึ้นมาเป็นลำดับจนถึงปัจจุบันนี้เปิดสอนถึง ๑๐ สาขาวิชา จากนักศึกษา ๑๐๐ กว่าคน พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ ปัจจุบันนี้ก็มีนักศึกษารวม ๑,๐๐๐ คนในหลักสูตร ๔ ปี ที่จริงเราไม่มีงบประมาณบริหารเลย แต่รัฐบาลมองเห็นว่าประชาชนในท้องถิ่นช่วยกันทำให้ลูกหลานมีที่เรียนเราขอรับการจัดสรรงบประมาณ ปีพ.ศ.๒๕๔๕ ก็ได้อาคารมา ๑ หลัง เป็นอาคารเรียนรวมและอำนวยการ ที่ได้รับพระราชทานนามว่า “อาคารสิรินธร” เป็นอาคาร ๔ ชั้น มูลค่า ๒๖ ล้านบาท แล้วก็ได้รับงบประมาณสนับสนุนต่อเนื่องทุกปี เป็นงบประมาณแผ่นดินจากรัฐบาลปีละ ๕ ล้าน เพิ่มขึ้นเป็น ๘ ล้าน ๑๑ ล้าน ๑๓ ล้าน และปี พ.ศ.๒๕๕๗ ได้ถึง ๑๕ ล้าน และยังได้รับการจัดสรรสิ่งก่อสร้างและสาธารณูปโภคจากรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง หลังจากนั้นก็ได้หอพักอีก ๔ หลัง และได้สนามกีฬาพร้อมอ้อมจรรยา ปัจจุบันก็ได้อาคารอีก ๑ หลัง อาคารเรียนรวมและอเนกประสงค์ก่อสร้างจะเสร็จในปี ๒๕๕๗ ปีนี้ก็กำลังก่อสร้างอาคารกีฬาในร่มที่มีสระว่ายน้ำ มูลค่า ๕๘ ล้านบาท จะเห็นได้ว่ามันก็เจริญเติบโตขึ้นมาเรื่อยๆ ทำให้ลูกหลานทาง ๕ อำเภอชายแดนก็มีโอกาสเรียนปริญญาตรีมากขึ้น ก็นับว่าเป็นการสร้างความสำเร็จให้กับท้องถิ่นด้วยการจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร แม่สอด ก็เหมือนมหาวิทยาลัยทั่วไป มีพันธกิจเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ก็คือนอกจากจะจัดการศึกษาแล้วยังมีเรื่องของพันธกิจด้านการวิจัย การบริการวิชาการ การส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม แล้วก็เปิดสอนในสาขาวิชาการศึกษา ๔ หลักสูตร โดยใช้จัดการเรียนการสอนแบบบร็อยละ ๕๐ คือเรียนที่แม่สอด ๒ ปี มาเรียนที่มหาวิทยาลัยแม่ ๒ ปี และไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพอีก ๑ ปี ที่นั่นนอกจากจะมีการจัดการศึกษาแล้ว เรายังมีศูนย์แห่งความเป็นเลิศอีก ๔ ศูนย์ ซึ่งทำหน้าที่เสริมการเรียนการสอนและให้บริการทางวิชาการ และฝึกอบรมระยะสั้นให้กับท้องถิ่น ศูนย์ต่างๆ เหล่านี้ก็ได้แก่ ศูนย์พม่าศึกษา เพราะเราถือว่าอยู่ใกล้ชายแดนประเทศพม่า เราน่าจะเรียนรู้เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน มีเรื่องของประเทศเพื่อนบ้าน มีข้อมูลเกี่ยวกับประเทศพม่า มีการสอนภาษาพม่า ฝึกอบรมภาษาพม่า และมีการถ่ายทอดหรือรวบรวมเป็นองค์ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมพม่า ศูนย์ที่ ๒ คือศูนย์ศึกษาและพัฒนาอัญมณี ธุรกิจหลักๆ ของชาวแม่สอดก็คือธุรกิจการค้าขายอัญมณี เรามีอาคารศูนย์ศึกษาและพัฒนาอัญมณี ซึ่งตรงนี้เป็นแหล่งให้ท้องถิ่นได้ใช้เป็น ที่ศึกษาเกี่ยวกับศาสตร์ทางอัญมณี อีกศูนย์หนึ่งคือศูนย์สาธิตปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งจริงๆ แล้วเรามีวิชาเอกนี้ด้วยและนอกจากนี้เรามีศูนย์

ไอซีทีชุมชน ตรงนี้ก็เป็นความสามารถของท่านอดีตอธิการบดีอีกเหมือนกันที่ไปขอศูนย์ไอซีทีชุมชน ซึ่งจังหวัดอื่นๆ ไม่ได้ให้มหาวิทยาลัยแต่ให้อยู่ในท้องถิ่น แต่ของเราไปขอให้จัดตั้งในมหาวิทยาลัยเพื่อให้บริการชาวบ้านเอง เราเป็นศูนย์กลางให้บริการวิชาการเอง ซึ่งจริงๆ แล้วเราก็ได้ประโยชน์ทั้งนักศึกษา บุคลากร และประชาชนในท้องถิ่น เพราะฉะนั้นที่แม่สอดถือว่าเป็นตัวอย่างของการจัดการศึกษานอกที่ตั้งที่เกิดจากความต้องการของท้องถิ่น ระดมทรัพยากรในท้องถิ่น ท้องถิ่นช่วยรับผิดชอบและขยายโอกาสความเจริญไปสู่ท้องถิ่นที่ห่างไกลได้

อีกเรื่องหนึ่งที่คิดว่าน่าจะเป็นความสำเร็จในการทำหน้าที่นี้ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาคือในเรื่องของการพัฒนาโปรแกรมวิชาหรือพัฒนาหลักสูตรต่างๆ ซึ่งแต่เดิมนั้นเราก็เปิดสอนจำนวนสาขาไม่มากนัก เมื่อโลกเปลี่ยนแปลงไปความต้องการในการศึกษาต่อในสาขาวิชาต่างๆ ก็ต้องปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เพื่อให้ทันกับยุคสมัย และในขณะเดียวกันก็ให้เข้าสู่ระบบของการแข่งขันกันได้ในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยก็ได้มีการพัฒนาหลักสูตรระดับปริญญาตรีอย่างต่อเนื่องจนมาถึงปัจจุบันนี้ มีหลักสูตรปริญญาตรีกว่า ๔๐ หลักสูตร ซึ่งเป็นหลักสูตรที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเพื่อให้เปิดสอนในหลักสูตรที่หลากหลาย มหาวิทยาลัยก็มีหน้าที่ที่จะต้องเร่งพัฒนาศักยภาพเพื่อให้เปิดสอนได้ ประการหนึ่งก็คือการบรรจุอาจารย์หรือรับอาจารย์เพื่อให้ครบตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร เพราะฉะนั้น ในช่วงระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยก็ได้ทำการบรรจุพนักงานมหาวิทยาลัย เราได้อัตราจำนวน ๒๐๐ อัตรา แต่ได้ขยายรับเพิ่มเป็น ๒๖๙ อัตรา และถ้าจำไม่ผิดก็น่าจะบรรจุไปแล้วกว่า ๒๓๐ กว่าอัตราที่รอบรรจุต่อไปให้ครบ ซึ่งก็มีทั้งพนักงานมหาวิทยาลัยสายสอนและพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุน ปัจจุบันข้าราชการก็เหลือน้อยเต็มทีแล้ว เพราะนโยบายของรัฐบาลคือไม่บรรจุข้าราชการเพิ่ม สิ่งที่เราได้ทดแทนมาก็คือพนักงานมหาวิทยาลัยเราก็เร่งบรรจุเพื่อให้สามารถเปิดสอนได้ทุกหลักสูตรที่เราได้พัฒนาขึ้นมาและเมื่อเราเปิดรับอาจารย์และพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุน สิ่งที่เราต้องทำควบคู่กันไปคือการจัดทำเส้นทางอาชีพ (Career Path) ของบุคลากรทั้งสายสอนและสายสนับสนุนก็จัดทำข้อบังคับ ระเบียบแนวปฏิบัติต่างๆ เพื่อให้มีการพัฒนาศักยภาพหรือการเข้าสู่เส้นทางอาชีพที่มั่นคงและเป็นระบบของพนักงานทั้งสองสาย โดยพนักงานมหาวิทยาลัยสายสอนนั้นเราก็ได้จัดทำแนวปฏิบัติเส้นทางอาชีพที่ชัดเจนว่าอาจารย์จะได้รับการบรรจุและการต่อสัญญาอย่างไร มีมาตรการอะไรบ้าง และที่สำคัญก็คืออาจารย์จะทำผลงานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการเพื่อให้เกิดความมั่นคงในเส้นทางของอาจารย์อย่างไร นอกจากนี้ก็มีการพัฒนาในเรื่องของเส้นทางอาชีพของพนักงานสายสนับสนุนเช่นเดียวกัน นี่ก็ถือว่าเป็นความสำเร็จอีกเรื่องหนึ่งทางด้านวิชาการ ทั้งในด้านของหลักสูตร ทั้งในด้านของอาจารย์ นอกจากในระดับปริญญาตรีแล้ว มหาวิทยาลัยก็ได้พัฒนาหลักสูตรเพื่อเปิดสอนในระดับบัณฑิตศึกษา ตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต ซึ่งเราเปิดสอนระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครูโดยคณะครุศาสตร์ แล้วก็มีระดับปริญญาโทและระดับปริญญาเอก สำหรับปริญญาโทก็ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ เราพัฒนาหลักสูตรและเปิดสอนตั้งแต่หลักสูตรบริหารการศึกษาแล้วก็ทยอยเปิดมาเรื่อยๆ ในสาขาหลักสูตรและการสอน ในสาขาวิทยาศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาท้องถิ่น ในสาขารัฐประศาสนศาสตร์ (การปกครองท้องถิ่น) ก็

เปิดรับกันมาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ และเมื่อปี ๒๕๕๑ ก็เริ่มพัฒนาและเปิดสอนในระดับปริญญาเอกในสาขายุทธศาสตร์การบริหารและการพัฒนา ซึ่งขณะนี้ก็เปิดรับนักศึกษาไปแล้ว ในสมัยของดิฉันเองก็เปิดรับไปแล้ว ๕ รุ่น ปีนี้ก็รับไปแล้วเป็นรุ่นที่ ๖ อันนี้ก็ถือเป็นความก้าวหน้าอย่างหนึ่ง มหาวิทยาลัยโตๆ ที่ถือว่ามีการพัฒนา ก็จะได้จากการเปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษา สามารถเปิดสอนถึงระดับปริญญาโท ปริญญาเอกหรือไม่อย่างไรตรงนี้ก็ถือว่าเป็นผลงานหนึ่งในช่วงที่ดำรงตำแหน่งอธิการบดี และอันเนื่องมาจากเราพัฒนาหลักสูตรใหม่ๆ เราปรับอาจารย์เพิ่มขึ้น ขณะนี้เราก็มีจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นก็ต้องเรียนว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรตั้งอยู่ในภูมิภาคที่เสียเปรียบเป็นเมืองผ่าน เพราะฉะนั้นก็อาจจะไม่เหมือนบางแห่งที่เป็นจุดที่มีการท่องเที่ยวชัดเจนหรือมีความเจริญทางด้านธุรกิจหรือด้านต่างๆ มากกว่า เราประสบปัญหานักศึกษาน้อยมาอย่างต่อเนื่อง จนมหาวิทยาลัยต้องกำหนดเป็นวาระเร่งด่วนเลยว่าจะเพิ่มจำนวนนักศึกษาอย่างไร ซึ่งในแต่ละสาขาวิชาก็ต้องไปเร่ง แต่แต่ละคณะก็ไปเร่งทำกลยุทธ์มาตรการต่างๆ เพื่อเปิดสอนให้หลากหลายสาขามากขึ้น ในปัจจุบันนี้แม้ว่าจะไม่เพิ่มมหาวิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มที่มีนักศึกษาสูงสุด แต่เราก็ไม่ได้อยู่ในกลุ่มที่มีนักศึกษาน้อยก็เรียกว่ามีนักศึกษาเพิ่มขึ้น ปัจจุบันนี้ก็มีนักศึกษาเกือบถึง ๑๐,๐๐๐ คนแล้ว เพราะฉะนั้นก็ต้องถือว่ามีจำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับที่น่าพอใจ แล้วก็คิดว่ากำลังพอดี

อีกเรื่องหนึ่งที่ต้องถือว่าเป็นความสำเร็จอยู่บ้าง และเป็นความภาคภูมิใจเช่นเดียวกัน คือการพยายามต่อสู้และดำเนินการเพื่อให้ได้ปัจจัยในการบริหาร และการพัฒนาที่เพียงพอที่จะให้มหาวิทยาลัยเจริญเติบโตได้ในเวลาที่รวดเร็วและเหมาะสม นั่นก็คือเรื่องของงบประมาณ อย่างที่ทราบกันดีว่างบประมาณในการบริหารมหาวิทยาลัยหลักๆ ก็มาจากสองส่วน คือเงินงบประมาณแผ่นดินที่รัฐบาลจัดสรรให้ในแต่ละปี และเงินนอกงบประมาณอันเป็นรายได้ที่เกิดจากค่าเล่าเรียน เงินค่าบำรุงการศึกษา ค่าธรรมเนียมต่างๆ ที่เรียกเก็บจากนักศึกษา และผู้มาใช้บริการ เป็นต้น แต่งบประมาณส่วนใหญ่ที่ได้นั้นได้มาจากงบประมาณแผ่นดินที่ได้รับการจัดสรรจากรัฐบาลในแต่ละปี ตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ.๒๕๔๗ ที่มหาวิทยาลัยยังไม่เป็นนิติบุคคลมีสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ ๔๐ แห่ง ซึ่งรวมกันมีฐานะเป็นกรมหนึ่งกรม เวลารัฐบาลจัดสรรเงินมาจะให้ไว้ก่อนเดียวที่กรม แล้วกรมก็จะมาแบ่งให้แต่ละแห่งมากน้อยแตกต่างกันไป เราก็ต้องเสนอโครงการไปขอรับการจัดสรรงบประมาณจากรวม แต่หลังจากมีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ.๒๕๔๗ ทุกสถาบันมีฐานะเป็นนิติบุคคลเทียบเท่ากรม มีอิสระมากขึ้นในแง่ของการขอรับการจัดสรรงบประมาณ และการบริหารงบประมาณ ทุกมหาวิทยาลัยจะเสนอขอรับการจัดสรรงบประมาณแผ่นดินได้โดยตรงผ่านทางสำนักงบประมาณ การได้รับงบประมาณแผ่นดินของมหาวิทยาลัยของเราเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและสูงขึ้นเป็นลำดับ นับตั้งแต่มีสถานภาพเป็นนิติบุคคล เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๗

เพราะฉะนั้นตั้งแต่ ปี พ.ศ.๒๕๔๘ จำได้ว่าได้ ๑๐๐ ล้านบาท แล้วก็เพิ่มมาเรื่อยๆ จนกระทั่งปีที่แล้ว ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ เราได้งบประมาณถึง ๔๘๐ กว่าล้าน ซึ่งถือว่าเป็นอัตราที่ค่อนข้างเร็ว การได้งบประมาณมาก ก็หมายถึงว่าเรามีทรัพยากรมาช่วยในการพัฒนามหาวิทยาลัยได้มาก ถือเป็นความภาคภูมิใจส่วนหนึ่งของตัวเองก็คงได้

ปีงบประมาณ พ.ศ.	จำนวนที่ได้รับจัดสรร (บาท)
๒๕๔๘	๑๐๐,๓๙๙,๐๐๐
๒๕๔๙	๑๑๗,๙๗๐,๐๐๐
๒๕๕๐	๒๑๖,๘๙๐,๐๐๐
๒๕๕๑	๒๖๔,๔๓๔,๐๐๐
๒๕๕๒	๓๐๔,๓๗๗,๔๐๐
๒๕๕๓	๒๒๗,๘๒๗,๘๐๐
๒๕๕๔	๒๖๗,๑๓๓,๔๐๐
๒๕๕๕	๒๖๙,๙๖๒,๘๐๐
๒๕๕๖	๔๘๑,๙๘๙,๘๐๐

อีกประการหนึ่งในช่วงที่ดำรงตำแหน่ง ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายที่อยู่ที่นี่มานานๆ จะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดคือความเปลี่ยนแปลงทางด้านกายภาพ ทางด้านกายภาพนั้นก็หมายถึงในเรื่องของพื้นที่ ในเรื่องของอาคารและสิ่งก่อสร้าง จำได้ว่าในรอบ ๑๓ ปีที่ผ่านมา ที่ดำรงตำแหน่ง จริงๆ เราก็ขออาคารและสิ่งก่อสร้างไปทุกปี ซึ่งจะได้เป็น ๒ ลักษณะ เรียกว่าอาคารและสิ่งก่อสร้างแบบงบนผูกพัน หมายถึงอาคารและสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ที่ต้องใช้งบประมาณที่ต้องให้ต่อเนื่อง ๓ ปี จึงจะได้อาคารใหญ่นั้นครบ เรียกว่า งบประมาณผูกพัน กับอีกประเภทหนึ่งคืออาคารและสิ่งก่อสร้างแบบปีเดียว ซึ่งก็ขอไปทั้ง ๒ ส่วน ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๓ เป็นต้นมา สมัยก่อนมีอาคารไม่มากเท่านี้ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้ขอไปทุกปี ก็ได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่ส่วนใหญ่จะได้ทุกปี บางปีก็ได้อาคารปีเดียว บางปีก็ได้อาคารผูกพัน บางปีก็ได้ทั้ง ๒ แบบ ถ้านับแล้วโดยรวมๆ ก็ในรอบ ๑๓ ปี ที่ผ่านมา ได้อาคารและสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ถึง ๑๐ หลัง แล้วก็อาคารปีเดียวไม่น้อยกว่า ๕-๖ หลัง ยกตัวอย่างอาคารที่ได้ อย่างเช่น ตั้งแต่อาคารคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม อันนั้นเราได้รับพระราชทานนามว่า อาคารวชิราลงกรณ์ ซึ่งเป็นคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม นอกจากนั้นเราก็ได้อาคารที่เห็นชัดๆ ก็คืออาคาร ๑๔ ที่เป็นอาคารอำนวยการอยู่นี้ แล้วก็อาคารหอประชุมที่ปีงกรณ์มีโซติจริงๆ แล้วก็อาคารหอประชุมขอเพราะว่าเราไม่มีที่ซ้อมรับพระราชทานปริญญาบัตร หอประชุมเก่าก็เล็ก คนจะซ้อมรับพระราชทานปริญญาบัตรเป็นพันกว่าคน ก็ต้องเดินแล้วก็เอาไปกองกันอยู่ข้างนอก ก็ได้อาคารนี้มา ซึ่งอาคารถัดมาก็เป็นอาคารฝึกกีฬาในร่มหรือที่เรียกว่าโรงยิมส์ของมหาวิทยาลัย นอกจากนั้นก็ได้อาคารกำลังก่อสร้างอยู่อีก ๒ หลัง ก็คืออาคารคณะครุศาสตร์ อาคารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แล้วก็ที่แม่สอดเราก็ได้มา ๓ หลัง อาคารสิรินธร และอาคารเรียนรวมอเนกประสงค์ที่กำลังจะเสร็จ แล้วก็อาคารฝึกกีฬาในร่ม และในปี ๒๕๕๗ ท่านอธิการบดีท่านปัจจุบันได้รับอนุมัติมาอีก ๒ หลัง ก็คืออาคารที่พักบุคลากร ๒๐๐ กว่าล้าน แล้วก็อาคารวิทยาศาสตร์อีก ๒๐๐ กว่าล้าน เพราะฉะนั้นก็จะเห็นว่ามันก็เกิดการเปลี่ยนแปลงมากมาย ในขณะนี้นี้ก็เกิดอาคารเต็มไปหมดจนขณะนี้เรียกว่าแทบจะไม่มีที่สร้างอาคาร ก็ถือว่ามันเกิดขึ้นเร็วมาก ในช่วงเวลาที่เปลี่ยนผ่านมา

ปี พ.ศ.	อาคาร	งบประมาณ
๒๕๔๓	อาคารคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ๕ ชั้น	๔๒,๗๒๐,๐๐๐ บาท
๒๕๔๕	อาคารเรียนรวมและอำนวยการ ๔ ชั้น (แม่สอด)	๖๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๒๕๔๗	อาคารปฏิบัติการการศึกษาพิเศษ ๓ ชั้น	๑๗,๓๖๔,๐๐๐ บาท
๒๕๔๙	อาคารศูนย์ภาษาและคอมพิวเตอร์ ๙ ชั้น	๖๐,๘๐๐,๐๐๐ บาท
๒๕๕๐	อาคารเรียนรวมและอำนวยการ ๙ ชั้น	๑๒๓,๙๐๐,๐๐๐ บาท
๒๕๕๑	อาคารหอประชุมที่บึงกรรค์มิชิตี ๓ ชั้น	๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
๒๕๕๒	อาคารฝึกกีฬาในร่ม	๕๘,๒๕๐,๐๐๐ บาท
๒๕๕๓	อาคารเรียนรวมและเอนกประสงค์ (แม่สอด)	๙๕,๙๘๘,๐๐๐ บาท
๒๕๕๔	อาคารเรียนและปฏิบัติการรวม (คณะมนุษยศาสตร์ฯ) อาคารฝึกกีฬาในร่ม (แม่สอด)	๘๙,๘๘๘,๘๘๘ บาท ๖๕,๓๐๐,๐๐๐ บาท
๒๕๕๕	อาคารนวัตกรรมการศึกษา (คณะครุศาสตร์)	๑๑๙,๗๙๐,๐๐๐ บาท

* ไม่รวมอาคารปีเดียว (มูลค่าไม่เกิน ๒๕ ล้าน)

ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ในเรื่องของการบริหารที่ผ่านมา สิ่งที่น่าจะเป็นภารกิจที่สำคัญยิ่งใหญ่ว่าเป็นภารกิจที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพของทั้งมหาวิทยาลัย นั่นคือในเรื่องของการเข้าสู่ระบบประกันคุณภาพ ดิฉันมารับตำแหน่งใน ปี พ.ศ.๒๕๕๒ ก็เริ่มมีเรื่องของการประกันคุณภาพ มีระบบการประกันคุณภาพค่อนข้างเป็นจริงเป็นจัง ที่จริงเรื่องนี้ก็เกริ่นกันมาตั้งแต่ปีพ.ศ.๒๕๓๖ แล้วก็รู้เรื่องกันบ้างไม่รู้เรื่องกันบ้าง จนกระทั่งเริ่ม ปี ๒๕๕๒ จำเป็นต้องมีระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่ชัดเจน ใน ปี ๒๕๕๕ เริ่มมีคณะกรรมการจากภายนอก ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก มาเยี่ยมมาตรวจประเมินอาจจะไม่ถึงขั้นเป็นหลักเป็นฐานว่ามีการให้คะแนนอะไรอย่างไร แต่ว่าก็มาตรวจเยี่ยม ซึ่งเราก็ต้องเตรียมการ และในปี ๒๕๕๖ เราก็ต้องเขียนรายงานการศึกษาตนเอง (Self Study Report) ซึ่งต้องทำของ ปี๒๕๕๕ และ ๒๕๕๖ และพอปลาย ปี๒๕๕๖ ก็มีการประเมินคุณภาพภายนอกจากสมศ.เป็นครั้งแรก เข้ามาประเมินเมื่อปลายเดือนธันวาคม ๒๕๕๖ ต่อต้นเดือนมกราคม ๒๕๕๗ มีการประเมินถึง ๔-๕ วัน มีคณะกรรมการเข้ามาประเมิน เราผ่านการประเมินได้รับการรับรองคุณภาพก็เรียกว่าหนักหนาสาหัสมาก ไม่ใช่เราทำอะไรไม่มีคุณภาพ แต่ยังไม่ค่อยเข้าใจระบบและกระบวนการชัดเจนนัก ความคิด ความอ่าน ความเข้าใจ มันยังไม่ตกผลึกมากพอ แต่เราก็ได้เตรียมการ ได้ตั้งใจพัฒนาคุณภาพของเราเต็มที่ ศึกษาแล้วก็ร่วมมือกัน มาสู่มหัทันทำงานในที่สุดเราก็ผ่านการประเมินจากสมศ.รอบแรก ซึ่งก็ดีใจมาก การประเมินครั้งนั้นก็ไม่ได้เป็นการให้คะแนน แต่ว่าเป็นการประเมินโดยให้คำแนะนำ แล้วเราก็ผ่านการรับรองคุณภาพ ตลอดระยะเวลาต่อเนื่องทุกปีเราก็ถูกประเมินจากคณะกรรมการประเมิน จาก กพร. จากสกอ.ทุกปี ผลการประเมินของเราก็ค่อนข้างดีมาทุกปี แต่เราก็วิตกกังวลทุกปีเช่นกัน จนกระทั่งได้รับการประเมินภายนอกจากสมศ.อีกครั้งหนึ่งในปี ๒๕๕๙ เป็นการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสอง ถ้าจำไม่ผิดอาจจะในช่วง

๑๑-๑๔ กันยายน ๒๕๕๙ ก็ใช้เวลาประเมิน ๔ วัน การประเมินครั้งนี้เหมือนการประเมินครั้งแรก แต่ว่าจะมีการประเมินอย่างเป็นระบบและมีการให้คะแนน เป็นการประเมินมหาวิทยาลัยและประเมินสาขาวิชา คือไม่ได้ประเมินเป็นคณะ ตอนนั้นจัดเป็นกลุ่มสาขาวิชา ซึ่งในมหาวิทยาลัยจะถูกประเมินใน ๔ กลุ่มสาขาวิชา สาขาวิชาแรกก็คือ สาขาวิชาการบริหารและการบัญชี ถ้าเทียบก็คือคณะวิทยาการจัดการในปัจจุบัน สาขาวิชาที่ ๒ ก็คือสาขาวิชาครุศาสตร์ สาขาวิชาที่ ๓ ก็คือสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาที่ ๔ ก็คือสาขาวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์กายภาพและวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ปรากฏว่าเราก็ผ่านการประเมิน ผ่านการรับรองทั้ง ๔ สาขา แล้วก็ระดับมหาวิทยาลัยก็ได้คะแนนประเมินที่ค่อนข้างสูงอยู่เหมือนกัน ก็เรียกว่าผ่านไปอีก ๑ ครั้ง ตอนนี้จะระดับประเทศประเมินคุณภาพภายนอกแล้ว ๓ รอบ เราเป็นกลุ่มบุกเบิก คือเราจะเป็กลุ่มรุ่นแรกที่ถูประเมินในแต่ละรอบจากการประเมิน ๕ ปี ๑ ครั้ง การประเมินจะมี ๒ ลักษณะ การประเมินคุณภาพภายนอกและการประเมินคุณภาพภายใน การประเมินภายนอกก็โดยสมศ. การประเมินภายในก็มีคณะกรรมการประเมิน คำว่าประเมินภายในมิได้หมายความว่าบุคคลในมหาวิทยาลัยเป็นผู้ประเมิน แต่เป็นการประเมินโดยคณะกรรมการที่มาจากบุคคลภายนอกเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเราก็ถูกประเมินทุกปี ซึ่งเป็นการประเมินเป็นรายคณะ แล้วก็ระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งก็ผ่านการประเมินมาอย่างดี บางคณะก็ได้ดีมากบ้างบางปี จนครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖ ที่ผ่านมาก็ได้รับผลการประเมินอยู่ในระดับดี เราได้รับการประเมินภายนอกจากสมศ. รอบสามเมื่อ ปี พ.ศ.๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๖-๒๘ กันยายน ๒๕๕๔ รวม ๓ วันซึ่งก็ประเมินทั้งที่มหาวิทยาลัยและที่แม่สอด ผลการประเมินคุณภาพของสมศ.เราก็ได้รับรองคุณภาพในระดับดี มีดีมากอยู่น่าจะ ๒ คณะ แล้วก็มหาวิทยาลัยก็ได้รับระดับดี เกือบดีมากเหมือนกัน ขาดอยู่นิดหน่อย ซึ่งในปี พ.ศ.๒๕๕๕ ก็ได้รับการประเมินภายนอกอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามระบบของการประกันคุณภาพ นับเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มหาวิทยาลัยพัฒนา เพราะวาระบบนี้ทำให้เราทำงานอย่างเป็นระบบ ทำงานโดยกำหนดเกณฑ์มาตรฐานของการทำงาน กำหนดองค์ประกอบของคุณภาพต่างๆ กำหนดตัวบ่งชี้ว่าการที่เราจะมีคุณภาพอยู่ในระดับใด มีอะไรเป็นตัวบ่งชี้และเราจะทำอย่างไรให้มันผ่านเกณฑ์คุณภาพในระดับที่น่าพอใจ ซึ่งทั้งนี้ก็ต้องระดมความร่วมมือ ทุกคนต้องมาเรียนรู้ร่วมกันมาร่วมมือกันและพัฒนาคุณภาพไปพร้อมๆ กัน ต้องทำให้การประกันคุณภาพเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการมันอาจจะเป็นเรื่องยาก แต่จริงๆ แล้วการประกันคุณภาพต้องทำให้เหมือนงานประจำซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ยุ่งยากและทำยากมาก แต่อย่างไรก็ตามเกณฑ์คุณภาพและระบบมันก็จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ และเข้มข้นขึ้น ซึ่งเราก็ต้องปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ แล้วก็ทำอย่างไรถึงจะได้รับการประเมินคุณภาพไปในระดับที่เป็นที่พอใจ ซึ่งผลการประเมินจะเป็นการสะท้อนภาพของมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพและมีชื่อเสียง นำไปสู่การยอมรับและการแข่งขันได้ระดับชาติและระดับสากล

เรื่องสุดท้ายที่คิดว่าเป็นความสำเร็จระดับหนึ่งในการทำงาน ก็คือในเรื่องของการนำมหาวิทยาลัยออกไปทำความร่วมมือกับภายนอก มหาวิทยาลัยนั้นมีเครือข่ายอยู่แล้วก็คือเครือข่ายภายในประเทศ เราจะต้องมีความร่วมมือกับบุคคลและหน่วยงานภายนอก ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจริงๆ แล้วคนเหล่านั้นก็ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของมหาวิทยาลัยที่ต้องทำให้เขารู้สึกว่าเขามีส่วนเป็นเจ้าของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจะเจริญเติบโตได้จะพัฒนาได้นั้นท่านทั้งหลาย

เหล่านั้ทั้งหน่วยงานและบุคคลก็จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา เพราะฉะนั้นเราก็จะมีความร่วมมือกับหน่วยงานจำนวนมาก ซึ่งก็ได้กระทำการมาในทุกสมัยของผู้บริหาร แต่ว่าในส่วนของการบริหารของดิฉันเอง คิดว่าโลกมันแคบ เราจะทำอย่างไรที่จะสามารถจะร่วมมือกับต่างชาติได้ ยิ่งในปัจจุบันที่กำลังจะก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียนการที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องและร่วมมือกับต่างประเทศเป็นเรื่องจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอาเซียน แต่ว่าเราก็ได้เปิดทำความร่วมมือกับหน่วยงานและมหาวิทยาลัยภายนอกหลายแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ทำความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในประเทศจีน ทั้ง ๒ ประเทศได้แก่จีนแผ่นดินใหญ่ที่เรียกว่าสาธารณรัฐประชาชนจีนกับไต้หวันก็คือสาธารณรัฐจีน อย่างน้อยก็แห่งละ ๒-๓ มหาวิทยาลัย อย่างเช่นในสาธารณรัฐประชาชนจีนก็มีมหาวิทยาลัยหงเหอ มหาวิทยาลัยไป่ชื้อ ซึ่งทั้ง ๒ มหาวิทยาลัยก็ได้ส่งนักศึกษามาแลกเปลี่ยนกับเรา เราส่งนักศึกษาไปแลกเปลี่ยน เช่น มหาวิทยาลัยหงเหอส่งนักศึกษา มาเรียนกับเราเกือบ ๑ ปี จำนวน ๒๕ คน ในขณะที่เดียวกันขณะนี้เราก็ส่งนักศึกษาไปแลกเปลี่ยนไปเรียน นักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนก็ไปเรียนที่อยู่กับมหาวิทยาลัยหงเหออยู่ก็คงจะใช้เวลาร่วม ๘-๑๐ เดือน เช่นเดียวกัน สำหรับมหาวิทยาลัยไป่ชื้อก็ส่งนักศึกษามาฝึกงานที่เรา และเราก็ส่งนักศึกษาไปฝึกงานที่มหาวิทยาลัยแห่งนั้น ภายใต้การดูแล การควบคุม การนิเทศของมหาวิทยาลัยแห่งนั้น ซึ่งในไต้หวันก็มี ๒ มหาวิทยาลัยก็คือในมหาวิทยาลัยครูแห่งชาติไต้หวัน (National Taiwan Normal University) อีกมหาวิทยาลัยหนึ่ง ก็คือมหาวิทยาลัยการศึกษาแห่งชาติไทเป (Teipe Municipal University of Education) ก็ทั้ง ๒ มหาวิทยาลัยเราก็มีการแลกเปลี่ยนอาจารย์และนักศึกษากัน พวกเราก็ส่งผู้บริหาร คณาจารย์ไปศึกษาดูงาน ไปฝึกอบรมที่นั่น แล้วก็มหาวิทยาลัยแห่งนั้นก็ส่งนักศึกษา ครูบาอาจารย์มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเราอย่างต่อเนื่อง ภายใต้การลงนามความร่วมมือทางด้านวิชาการและทางด้าน ศิลปวัฒนธรรม ทางด้านวิชาการเราก็จะร่วมมือกันในเรื่องของการพัฒนาอาจารย์ พัฒนานักศึกษา การจัดการเรียนการสอนและการวิจัย นอกจากนั้นก็มีการแลกเปลี่ยนทางด้านของศิลปวัฒนธรรม อีก มหาวิทยาลัยหนึ่ง เป็นทางตะวันตก เราก็ลงนามความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยโบว์ลิงกรีนสเตท ยูนิเวอร์ซิตี ของสหรัฐอเมริกา (Bowling Green States University) ซึ่งทางอาจารย์ของเรา ก็ได้ไปฝึกอบรม ศึกษา ดูงานที่นั่น และขณะเดียวกันทางมหาวิทยาลัยแห่งนั้นก็ส่งนักศึกษามาดูงานกับเรา รวมทั้งครูบาอาจารย์ ของเขาก็ได้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับพวกเรา ซึ่งตรงนี้ดิฉันก็คิดว่ามันมีความจำเป็นและในรอบปีที่ผ่านมา ผู้บริหารเราเองก็ไปดูงานที่มหาวิทยาลัยในประเทศจีนและมหาวิทยาลัยในอาเซียนหลายๆ แห่ง

ทั้งหมดที่ว่ามาก็เป็นเรื่องราวโดยสรุปในช่วงระยะเวลาของการดำรงตำแหน่งอธิการบดี ก็มีทั้งสิ่ง ที่คิดว่าเป็นความสำเร็จเป็นอย่างดีกับบางสิ่งก็คิดว่ามันน่าจะมีการสานต่อให้ลุล่วง และบางสิ่งก็อาจจะ ต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สิ่งที่เหมาะสมกว่า